

Ingrid și el, în fața piramidei lui Keops. În fundal — cămile, turiști, beduini și mult nisip. Când ea aruncase albumele cu pozele de nuntă, Fährner scosese poza din gunoi. De atunci, o păstra în cel mai ascuns colț al dulapului său.

În noaptea aceasta, Fährner își dădu seama că va rămâne prizonierul propriei vieți până la moarte. În Cairo își dăduse cuvântul și trebuia să-și respecte jurământul tocmai acum, în perioadele mai proaste; jurăminte doar pentru zile bune nu existau. Imaginea se destrămă în fața ochilor săi. Se dezbracă și se privi gol în oglinda din baie. Își cercetă corpul îndelung. Apoi, se așeză pe marginea căzii. Plânse pentru prima oară în viața lui de adult.

Fährner lucra de zor în grădina lui. Împlinise deja 72 de ani și-și vânduse cabinetul de patru ani. Se trezise pe la șase, ca de obicei. Ieșise încet din camera de oaspeți — se mutase acolo de ani buni. Ingrid dormea în continuare. Era o dimineață de septembrie luminoasă. Ceața timpurie se retrăsese deja, aerul era clar și rece. Fährner plivea tufe de toamnă cu săpăliga. Era o muncă grea și monotona, dar Fährner era mulțumit. Se bucura deja de cafeaua pe care urma s-o bea în pauza de la nouă și jumătate. Se gândea la nemțisorul pe care-l plantase în primăvară. Avea să înflorească pentru a treia oară, în toamna târzie.

Dintr-odată, Ingrid dădu ușa terasei de perete. Urlă la el că iar a uitat să închidă fereastra din camera de oaspeți, că-i cel mai mare idiot. Vocea metalică răguși. Scârțâi ca o bucată de metal.

Retrospectiv, Fährner nu reușea să descrie cu exactitate ce simțise în momentul acela. Undeva departe, în adâncul lui, se aprinse o lumină puternică și nemiloasă. Și totul deveni mai clar în lumina aceea. Sută la sută clar.

O rugă pe Ingrid să coboare în pivniță, iar el intră pe scările din exterior. În clipa în care intră în subsolul ce servea drept depozit pentru uneltele lui de grădinărit, Ingrid respiră sacadat. Acestea atârnavă pe perete, ordonate după mărime și funcție, sau erau așezate în găletușe de tablă și de plastic, după ce erau curățate. De-a lungul anilor, își făcuse o colecție de unelte frumoase. Ingrid nu prea călca pe acolo. Când deschise ușa, Fährner luă toporișca de pe perete fără să spună vreun cuvânt. O comandase din Suedia, era lucrată de mână și unsă, fără pic de rugină. Ingrid amuți. Fährner nu-și scosese încă mănușile aspre de grădinărit. La vederea toporiștii, Ingrid făcu ochii mari. Nu se feri. Prima lovitură, care-i crăpă capul, o și răpuse. Toporișca foră mai departe în creier, cu tot cu oase sfărâmate, și lama îi despică fața în două. Muri înainte de-a se prăbuși. Fährner avu grijă să scoată toporișca din craniul ei, ajutându-se cu piciorul. Apoi despărți capul de trunchi cu două lovituri bine țintite. Mai târziu, medicul legist a menționat alte șaptesprezece lovituri cu care Fährner a reușit să tranșeze brațele și picioarele.

Fährner respiră greu. Se așază pe un scăunel de lemn, pe care-l folosea de obicei la plantat. Scăunelul stătea într-o baltă de sânge. Lui Fährner i se făcu foame. Într-un final, se ridică, se dezbracă lângă cadavru și se spală la chiuveta din pivniță, clătindu-și părul plin de sânge și ștergându-și fața. Încuie ușa și urcă pe scările din interior. Sus, se îmbracă în haine curate, formă numărul de urgență de la poliție, își dă dictă numele și adresa și spuse următoarele:

— Am ciopârțit-o pe Ingrid. Veniți repede.

Operatorul înregistrează apelul. Fără să aștepte vreun răspuns, Fährner puse receptorul în furcă și așteptă. Vocea nu-i tremurase deloc.

Polițiștii sosiră după doar câteva minute, fără sirene și fără girofar. Unul dintre ei lucra la poliție de 29 de ani, toată familia sa trecuse prin cabinetul lui Fährner. Fährner stătea

în fața porții și-i înmână cheile. Îi spuse că sunt cheile de la pivniță. Polițistul știa că nu e cazul să pună întrebări: Făhner era îmbrăcat în costum, dar nu purta pantofi și nici ciorapi. În schimb, părea foarte liniștit.

Procesul a durat patru zile. Președintele comisiei de jurați era un bărbat cu experiență. Îl cunoștea pe Făhner, cel pe care trebuia să-l judece acum. Și o cunoștea și pe Ingrid. Iar în cazul în care ar mai fi avut nevoie de informații, jurații l-ar fi ajutat cu mare drag. Toți îi plâneau de milă lui Făhner, toți îi luau apărarea. Poștașul spuse că „îl considerase un sfânt”, iar faptul că „rezistase atât lângă ea” era „o adevărată minune”. Psihiatrul afirmă că Făhner suferise un „blocaj emoțional” și spuse că nu-l poate declara iresponsabil.

Procurorul ceru opt ani. Prezentă cu lux de amănunte fapta comisă, bălăcindu-se, la figurat, în sângele din pivniță. Apoi trase concluzia că Făhner avea destule opțiuni. Se întrebă de ce n-a divorțat.

Dar procurorul se înșela. Tocmai asta era lucrul pe care Făhner nu-l putea face. Ultima revizuire a Codului penal anulase jurământul ca bază a unei declarații într-un caz legal. Noi nu mai credem de mult în asta. Când un martor minte, n-ai ce să-i faci — niciun judecător nu crede cu adevărat că-l poți convinge să nu mintă, punându-l sub jurământ. Omul modern nu-și bate capul cu jurământul, neluându-l în serios. Numai că — și în acest „numai că” găsești toate explicațiile — Făhner nu era un tip modern. Jurământul lui a fost sincer. Tocmai jurământul acesta îl legase de Ingrid, ba mai mult, îl transformase în prizonierul ei. Făhner n-avea cum să se elibereze, asta ar fi însemnat trădare. Accesul acela de violență fusese ca explozia unei vas sub presiune în care fusese închis prin propriul jurământ.